

Autobiografie

Sever Voinescu

Nu mai țin minte ce fel de zi a fost cea de 19 iunie 1969. Era început de vară într-o vreme în care verile erau mai frumoase decât sînt acum și nu am nici un motiv să cred că ploua ori că era înnourat. Oricum o fi fost aceea zi, cel mai important eveniment din viața mea atunci s-a petrecut: m-am născut. După mărturiile celor direct implicați, era cam ora 7 dimineața - sînt, așadar, un copil al zorilor. Așa am rămas și acum, altfel nu-mi pot explica de ce mă simt foarte bine la ore matinale și funcționez imperfect, cu grele inerții, la ceasurile nopții.

Paradisul copilăriei mele se află pe Aleea Levănțița, la doi pași de str. Muzicanți, în care dădeau străzi cu nume de instrumente muzicale: Cavalului, Viorii etc. Mă jucam în curtea școlii 10, pe maidanul din spatele blocului sau pe aleile intime din acel cartier locuit de oameni cumsecade și de foarte mulți copii de generația mea. Acolo a rămas pentru totdeauna perimetrul vârstei paradisiace, pentru mine. Pe la 7 ani, mama m-a dus la Hipodrom și m-a înscris la călărie. Alături de cai, pe iarba grasă a terenului din mijlocul ovalului de zgură pe care alergau trăpașii, am petrecut vreo 6-7 ani miraculoși.

Cînd aveam cam 10 ani, familia mea s-a mutat de partea cealaltă a străzii Democrației, pe Jianu, la doi pași de Gara de Sud. Acolo stau și acum părinții mei și acolo trag de cîte ori vin la Ploiești. În acei ani, toți copiii de pe Jianu jucau baschet pentru că în cartier se găseau terenurile de baschet în aer liber de la „Bază”, azi desființate căci pe acel loc s-a construit sala de sport „Leonard Doroftei”. Așadar, am început să joc și eu baschet. M-am legitimat la Clubul Sportiv Școlar și făceam antrenamente zilnic. Antrenorul meu era o figură bine cunoscută Ploieștiului de astăzi, faimosul Ion „Puiu” Dobrescu. Nu îmi amintesc să fi făcut mari performanțe cu echipa, dar bucuria baschetului nu m-a părăsit niciodată. Cînd, printr-un interesant joc al destinului, am ajuns să lucrez aproape patru ani în America, la Chicago, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi cumpăr abonament la meciurile de NBA. Prin forța împrejurărilor am devenit fan „Chicago Bulls”, deși, în anii pe care i-am petrecut eu acolo, echipa era ciuca bățăilor, iar din Michael Jordan nu mai era decît statuia de la intrarea în United Center, căci superstarul și generația lui se lăsaseră demult.

Mama mea a fost mereu preocupată să mă dea la școli bune. Pe vremea aceea, se spunea că cea mai bună școală primară era Liceul Pedagogic - și acolo am făcut clasele I-IV. Apoi, se spunea că cea mai bună școală generală este cea cu nr. 26, liceul „A.I. Cuza” - și acolo am făcut gimnaziul. În fine, alegerea liceului a fost logică: „Mihai Viteazul”. La LMV am făcut făcut toți cei patru ani de liceu, trecînd cu emoții, dar confortabil, peste cele două „trepte” din epocă. Am absolvit „Mihai Viteazul” în 1987. În 1988 am început anul I la Facultatea de Drept din București. Cînd am absolvit Facultatea, în 1992, am revenit la Ploiești, ca avocat stagiar. Am petrecut aproape 3 ani în tribunalul din centru și, după ce am devenit avocat definitiv, am plecat la București unde, împreună cu o colegă, am format un birou privat de avocatură (formal, se cheamă „societate civilă de avocați”). Dar avocatura nu m-a încîntat prea mult. Cunoscusem deja plăcerea scrisului care, după cum se știe, generează

dependență.
Debutasem în revista „Dilema” prin 1994 și, curînd după aceea, mi s-a propus să am

o rubrică permanentă. Am acceptat. O am și azi. La „Dilema” (acum „Veche”) nu voi renunța niciodată. Este metronomul existenței mele: fie vară, fie iarnă, fie vacanță, fie sezon plin, mort-copt, de oriunde mă aflu prin lume, duminică seara trimit articolul pentru „Dilema Veche”. Fac asta de 13 ani! Succesul textelor mele din „Dilema” mi-a schimbat viața, după cum se va vedea. Iar la un nivel ceva mai superficial, mi-a deschis drum spre multe alte publicații care mi-au solicitat colaborarea la un moment dat.

Am trecut, meteoric, și prin învățămînt. Începînd cu 1993 conduceam seminarii la cîteva facultăți de drept private din București și la ASE. În 1995 am dat examen și m-am titularizat ca asistent universitar la catedra de drept de la ASE, București. Cam atunci, a avut loc o interesantă întorsătură în viața mea. În toamna anului 1996, CDR a cîștigat alegerile. Eram entuziasmat! În primele luni ale lui 1997, cineva de la Guvern m-a căutat la redacția „Dilemei”. Secretarul general al Guvernului, un ploieștean pe care nu-l cunoșteam atunci, Remus Opriș, impresionat de articolele mele, îmi propune să-i fiu consilier. M-am gîndit cîteva zile și am acceptat. Mi se părea că e dezonorant să refuz o asemenea ofertă după ce criticasem ani buni guvernul Văcăroiu și pe întîi-stătătorul lui de facto, Ion Iliescu. Odată venit la putere, guvernul „alor noștri” mă cheamă și-mi spune că a venit vremea să încerc să fac eu ceea ce cerusem ani în șir altora să facă. Nu aveam cum să refuz. Am lucrat la Guvern aproximativ un an și aș mai fi lucrat dacă nu se întîmpla altceva. În decembrie 1997, mentorul meu, Andrei Pleșu, a devenit ministru de externe. În februarie 1998 mi-a propus să devin secretarul general al Ministerului de Externe. Am acceptat pe loc. O spun din capul locului, alături de Andrei Pleșu merg oriunde. Așadar, promisem iarăși o ofertă pe care nu puteam să o refuz. Așa au început anii de diplomatie. În primăvara lui 2000, la două luni după ce Andrei Pleșu a părăsit Externele, primul-ministru Mugur Isărescu m-a numit consul general la Chicago.

Ambele funcții diplomatice au avut ceva în comun: eu le-am inaugurat. Am fost primul secretar general al MAE, după mai bine de patru decenii în care această funcție a fost scoasă din organigrama Ministerului. Apoi, am fost primul consul general al României la Chicago. Eu am deschis Consulatul. Acum, cînd scriu aceste rînduri, se află acolo, la post, al treilea consul general și, deși abia dacă îmi cunosc succesorii, am, totuși, mîndria că eu am făcut acea instituție din nimic.

În toamna anului 2003, cu cîteva luni înainte de încheierea termenului normal al unei misiuni diplomatice în exterior, guvernul Năstase m-a dat afară. Am primit decizia oficială prin fax și, după cîteva săptămîni, am răspuns cu demisia mea din Minister. Am părăsit cariera diplomatică fără scandal și fără regrete. Știam de atunci că, undeva în viitor, fără să pot preciza exact cînd anume și sub ce formă, mă voi reîntîlni cu diplomația. Și astăzi cred că așa va fi. Așadar, în decembrie 2003 am revenit la București, demisionat din diplomatie și m-am angajat cu toate forțele în publicistică. Din 2004 am devenit coordonatorul programului de politică externă din cadrul Institutului pentru Politici Publice - un think-tank liber alcătuit din oameni tineri și serioși.

Tot impactul activității mele publicistice a generat o altă schimbare majoră, pe la mijlocul anului 2008. Cochetam de cîteva ani cu ideea de a intra în politică. Ca urmare a unor îndelungi discuții cu oameni la a căror părere țin foarte mult, am luat decizia. Am devenit membru PDL și am primit cu bucurie oferta de a candida la Ploiești pentru legislativele din noiembrie 2008. La Ploiești, exact în colegiul care cuprinde cartierele în care am stat, exact în colegiul în care locuiesc părinții mei, exact în

colegiul meu! Din nou, o ofertă pe care nu o puteam refuza. Sînt, acum, în plin demaraj electoral. Aștept cu mare emoție judecata electorală a ploieștenilor!

Mai există încă trei amănunte ale biografiei mele publice cu care mă mîndresc. Primul: sînt membru al Grupului pentru Dialog Social. Al doilea: sînt membru în Consiliul de Administrație al Institutului de Studii Populare, think-tankul Partidului Democrat Liberal. Al treilea: am primit o decorație. Știu că pot să par frivol, dar vă spun sincer că mă bucur de decorația mea ca un copil de jucăria lui favorită. Dacă prezintă interes, am să și spun ce decorație, cine și de ce mi-a dat-o. În orice caz, e o decorație care îmi dă dreptul la 11 salve la înmormîntarea mea.